

BOREAS – GEDACHTESPRONGEN VAN DE WIND

1. HIJ ZEGT, DE WIND

1 – Zegt de wind:

“Ik ben de wind. Ik zie de bomen, ik loop ernaartoe, ik beroer de bladeren en de takken, ik raas langs de stammen.”

2 – “Ik hoor en zie de bomen ruisen, de takken wiegen, de bladeren bewegen.”

3 – Zegt de wind:

“Ik begeleid de zonsondergang. Ik help de lucht kleuren en ik help de zon schijnen. Ik blaas, ik streel, ik zucht.”

2. HIJ RAAST, DE WIND

Hij raast, hij cirkelt over straten en voetpaden, scheert rakelings over de daken, rust hier of daar, een seconde.

En opnieuw, en opnieuw.

Hij ziet kinderen en denkt: “Ik stop even,” en rust.

Hij ontziet de graspleinen en de stranden, raakt ze met niet meer dan een zachte bries.

Wat later zweeft hij over de duinen.

Hij ziet een gele boot, een kleine man, een kleine vrouw.

Hij rust een seconde, raast voort over de continenten, tot de polen.

Is hij plots boos? Laat hij zich gelden?

Neemt hij mee: strobalen, de sjaals van de vrouwen?

of

roept hij naar de vogels “Kom, zweef met mij, vlieg mee op mijn adem”?

3. DE WIND LIGT, DE WIND LUISTERT

Ligt de wind aan de voeten van een jonge man in een elegant pak en weet hij dat de man wacht.

De man voelt iets aan zijn linker bovenbeen, buigt het hoofd, vraagt zich af wat hij voelde en vermoedt “Het was de wind.”

Denkt de man aan voorbijgangers van eindeloze wandelingen en een langdurig stilzwijgen

op een wrakhouten balk.

Denkt de man dat hij er wil over praten. Over het striemende zand en over de diepe groeven in het hout.

En na enige aarzeling spreekt de man. Voelt hij dat de wind zijn mond beroert. Deze god-wind wil de klanken en woorden van de lippen voelen. En hij luistert, hij luistert, de wind.

4. HIJ ZILT, DE WIND

En de wind, hij beroert mijn handen en haren, hij streelt mijn gezicht, hij speelt met mijn wimpers en gooit

- heden
- verleden
- toekomst
- zilt

en kreunend, steunend, zuchtend en proestend verkent hij mijn lichaam. Hij streelt me met handen zo zacht en zo teer

en raakt met het zilt van zijn kracht

- een eerste porie
- een tweede porie
- een derde en vierde en honderdste

en hij zegt "Rust, mijn kind," en wiegt me, draagt me, legt me neer op een van zijn zachtste banken.

5. HIJ TEKENT, DE WIND

De wind zegt:

"Vandaag beweeg ik niet. Ik bewaak de wiggen tussen de wolken en laat hier en daar het hogere schemeren."

"De kinderen zien mijn tekeningen, ze weten me in de wolken, ze kennen me de stormen toe en beseffen dat ik dit ben. De wind."

"Het is groot, het is veel. In mijn wolken zitten miljoenen dromen. De dieren, de bloemen, alle objecten."

"Getekend, doortekend. Zo ben ik."

De wind vervolgt zijn weg, bewaakt de wiggen en tekent.

6. HIJ VAART, DE WIND

"en kijk, de meeuwen glijden door mij
en kijk, het rimpelende water –

Ik ben in een klein havendorp aan de Oosterschelde. Ik verken de straten en pleinen,

langs de trap naar beneden, over de slipway.

Een man komt aangereden, loodst de bestelwagen met trailer de helling af. De RIB-boot schuift het water in.

Ik streel de man over het hoofd. Hij voelt iets, kijkt naar de heldere hemel, werpt een blik op het water, houdt de hand boven de ogen -

De boot ligt in het water, de man stuurt hem naar de steiger -
weer die hand -
hij test de radio -

De man verwelkomt een vriend en diens vrouw -
ze zeggen het is mooi weer -
er is amper wind -

Ze varen de haven uit, de kleine brug onderdoor, langs de smalle strook, langs de

zondagsvissers aan de haveningang -
gooien de lijnen uit -
zitten op hun stoelen, keuren het water -
wachten op de vissen -
de boot verdwijnt uit het zicht -

en ik, de wind, ik vaar mee"

7. ZE VOORSPELLEN

het weer: de mate van regen en zon en de kracht van de wind.

Hij hoort de radioberichten, het gedaver en gedreun van de stad, de mensen.

De wind haast zich in grote spiralen naar boven.

Hij verandert van richting, duikt weer naar beneden en scheert over een motorrijder. Hij vergezelt haar, ze neemt een uitrit en rijdt in de richting van een andere, kleinere stad.

De wind stopt.

Hij rust op de oevers van de rivier.

Hij kijkt achterom en ziet enkele kinderen op weg naar school.
Ze dragen kleurrijke boekentassen, ze joelen.
De wind kijkt.
De kinderen lopen het schoolplein op.
De wind haast zich weer naar boven.

Stopt.

Rust.

Kijkt.

8. HET DIERBARE

"Ze tekenen me in tabellen en pijlen, ze geven me cijfers.

En ik

zie: een vogelvlucht
een vijver en
zwanen en het brood van de grootvaders

zie, een kudde
de boer op zijn tractor en de grote boerderij met haar erf. De zonen en dochters, een
feest op zondag, het harde werk -

Elders de tuinboer: op zijn land, in zijn serres, de kinderen helpen. Zijn vrouw is twee
jaar geleden overleden, een eeuwigheid.

Ik draag haar in mijn stromen, ik breng haar soms even dichterbij man en kinderen -

Zij kijken verwonderd, werken voort, koesteren de kracht van het groeien van het
nieuwe groene - "

9. EN DE SCHADUW

Achter de duinen: een kleine streep schaduw.

"Ik speel met haar, maak haar kort, maak haar lang. Ik streel het begin en het einde, rek
haar, plooi haar.

De schaduw vraagt wat mijn plannen zijn.
Ik antwoord niet. Ik ben de wind! Ik kan toch niet praten!

De streep schaduw legt zich neer. Zie ik tranen in haar grote ogen?

Ik kniel.
De schaduwlijn plooit, de schaduwlijn danst, zij wordt langer en korter, verdwijnt, komt
terug.

Ik leg me neer naast de schaduw."

10. DE WIND MAAKT EEN BUIGING

De wind laat zeventien dagen voorbijgaan.
Hij keert terug naar het strand en speelt met het zand.

Hij richt het woord tot een groep van dertig zandkorrels.
Zij gieren het uit.

De wind valt stil.
De zandkorrels wachten.

De wind herneemt.
De zandkorrels lachen en dansen.

De wind rust en herneemt, nogmaals.

De zandkorrels applaudisseren.

De wind maakt een buiging.
De zandkorrels buigen mee.

11. BOREAS

"Vandaag heet ik Boreas. Ik kom uit het noorden.

Mijn kracht is groot.

Ik stuur mensen richting huis, ik draag hen mee in mijn romp.

We zijn bijna boven de Noordzee.

Ik adem in en uit.

Het is niet ver meer.

Ik wacht op de stroming."

12. O, DE WIND

Het is de wind, de wind, de eeuwige wind.

Hij draait en keert, neemt de bomen mee op zijn reis en splijt de stammen als hij honger heeft.

In een ander leven drinkt hij uit de rivieren, volgt hij zalmen en baarzen, keert hij zijn blik naar de hoogte en naar de zon.

Nu: er is sprake van een verduistering.

De wind begrijpt het niet, hij probeert het licht te keren maar het verdwijnt – de maan is sterk.

Daarna klatergoud in de stralen: het licht wordt herontdekt.

Later: de wind rust.

Hij weet dat deze zon blijft tot zij de andere kant van de aarde verkiest en dat zij dan terugkomt, en komt, en komt.

Het is de wind.

Het is de Dageraad.

13. ZOUT ADEMT

"Volgens mij is de wind onaantastbaar."

"Maar we kunnen hem voelen."

"Ja. Toch is hij onaantastbaar. En hij is sterk. En ik hou van dat voelen.

Ik sta op de golfbreker. Kan ik hem ergens beter voelen dan hier? Hij raakt me in de kleinste porie. Hij brengt de adem van alle mensen, dieren, bomen en planten tot bij mij. De leeuw. De iep. De - hoe heet die boom ook weer? De es. De hamster, de stokroos.

De adem van de stokroos raakt me."

"Je praat in jezelf, hardop. Je bent niet hier, niet echt."

"Ja. Ik sta op de golfbreker. Ik voel de wind en het zout, de adem van het zout."

"Zout ademt niet."

"Zout ademt."

14. HET BEREIK

De wind is gaan liggen.

Een jongen zit in een klaslokaal, de blik op het raam.

De meester vraagt hem waarom hij steeds zit te dromen, de jongen weet het niet, maar dan, toch, weet hij het wel en antwoordt hij dat hij meer van het uitzicht geniet dan van de woorden van de meester.

De meester zegt dat de jongen een eeuwige dromer zal blijven en dat hij in dit leven nooit iets zal bereiken.

"Wat moet ik bereiken?" vraagt de jongen. Hij laat zijn blik rusten – de wind die is gaan liggen.

"Ik hou van de wind, zelfs als hij stil is," zegt de jongen.

15. HIJ LEEST, DE WIND

De wind vertelt dat hij zes boeken heeft en dat hij die koestert.

Hij zit in de hemel, in een hoek van een grote kamer, en bladert door een van de boeken.

"Bij iedere lezing ontdek ik nieuwe dingen," zegt de wind.

Hij leest een paragraaf voor.

"Mooi," zeg ik.

"En? Heb je het gehoord?" vraagt hij.

"Wat?" zeg ik.

"Het geluid in dat boek."

"Nee, niet gehoord."

"Je moet beter luisteren," zegt de wind.

Hij kijkt me recht in de ogen zoals enkel de wind dat kan en zegt dat hij het boek nog tientallen keren zal lezen.

16. EEN FOTOGRAAF

...

De volgende ochtend merk ik dat de wind woord hield; de fabriek is geen fabriek meer.

- vrouwen met kleurrijke sjaals
- veel glas in lood
- het kale plein is nu een veld vol wilde bloemen.

Een van de fotografen legt het vast: de kleuren, de blauwe einder.

De wind vindt het niks overdreven. Het volledige beeld moet in onze geheugens gegrift blijven.

Ik begrijp hem niet.

"Als je geluk hebt, zal jouw tijd komen," zegt hij.

Hij steekt een verhaal af over paardenbloemenpluizen en over andere lichtgewichten.

"Klaprozen," zegt hij.

17. DE WIND ZEGT: NIETS

De wind kiest enkele slachtoffers.

Zij zijn, niet toevallig, machtswellustelingen.

De wind veegt hen op een hoop en gooit hen in afvalcontainers.

Later zegt men dat niemand het recht had om deze mensen weg te vegen.

"Dat weet ik," zegt de wind, "maar ik ben de wind. Zij bevinden zich nu in het eeuwige Niets. Daar horen ze thuis.

Zelfs hun as is verdwenen.

Die heb ik weggeblazen."

18. ZWART

De wind speelt met het vuur en wakkert het aan.

Hij zegt: "Het is de schuld van de landen en steden. Ik deed wat zij wilden."

De wereld staat in lichterlaaie.

Landen en steden zijn niet meer.

De wind blaast en doet het vuur dansen.
Even later zijn ook de rivieren en zeeën zwart.
De wind raast over het zwarte water.
De wind raast over de zwarte aarde.

19. AURORA

De natuur is zwart.

Plots, een groene stengel.
Plots, een tweede.

De wind speelt met het nieuwe groene.

20. HET IS, ZEGT HIJ

De wind zucht.

De wind blaast.

De rokjes bollen.

"Het is een maskerade," zegt hij.

21. VOORLOPIG

"We zullen zien. Afspraak over tweehonderd jaar."

22. DE STIP

De wind neemt me op de schouders.
De oceaan, Brazilië, de wouden, de papegaaien. We scheren over de watervallen en voort.

We landen op een verlaten strand.
De laatste stralen van de dag verwarmen me.
Aan de horizon zie ik een stip.
"Ja," zegt de wind.
"Waarom zeg je dat?" vraag ik.
"Ja, hij zit op dat schip," zegt de wind.
"Weet jij wat ik denk?" vraag ik.
"Ik weet dat."
Ik blijf kijken.

23. IJS

"Vandaag smijdt ik ijs
en ik wacht en kijk en trek aan de bomen, tot hun wortels me voelen.

Ik donder en bliksem
smijt vanaf de hoogste verdieping
mijn woestende ijs."

24. LEVENS

"Ik herinner me de laatste uren van luwte, twee eeuwen geleden
en de grootste storm aller tijden.

Ik herinner me de ijsbergen op het zuiderse vasteland
en de metershoge sneeuw
en de hagelbollen groter dan voetballen
en de aarde, onherkenbaar
en de mens, schuilend in onderaardse gangen, als een solitaire mol die zich voedde met
bevroren aarde.

Ik herinner me de regenbuien die drie jaren duurden, tot de aarde een oceaan was,
tot al het water begon te verdampen en de zon eindelijk haar hitte temperde.

Op een dag besliste ik om de tijd te isoleren.

Links en rechts metselde ik een muur en liet ik de tijd binnen haar wanden dansen.
Uren werden dagen, jaren werden minuten.
Binnen de muren liet ik bomen zowel kaal als groen.
Ik maakte bloesems en rijpe appels.
Ik maakte een kind dat groter werd en weer kleiner.

Daarna blies ik de muren omver.
Ik liet de chaos"

*Boreas 2013-2026 – Eliane De Bleser, Londerzeel.
Met dank ook aan Bart en het blijvende zicht op het blauwe.*